

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2922/2024
25.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Гордане Комненић, Јелице Бојанић Керкез и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Марија Јоксовић и Јелена Поповић, адвокати из ..., против туженог ПД „Војводина“ ДОО Новог Милошево из Новог Милошева, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 962/24 од 13.06.2024. године у делу одлуке о трошковима поступка, у седници већа одржаној дана 25.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 962/24 од 13.06.2024. године у делу одлуке о трошковима поступка.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 962/24 од 13.06.2024. године у делу одлуке о трошковима поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 789/22 од 28.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог тужене за одбацивање тужбе тужиоца у овој правној ствари. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је апсолутно ништава и без правног дејства одредба члана II тачка Ц) и члана III Уговора о вансудском поравнању бр. 638/08 од 01.08.2008. године, закљученог између тужиоца и АД „Ђуро Стругар“ Кула, правног претходника туженог. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом исплати трошкове поступка у износу од 65.750,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима поступка па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 962/24 од 13.06.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 789/22 од 28.02.2024. године у одбијајућем делу и утврђено да је апсолутно ништава и без правног дејства одредба тачке II подтачка Ц) и тачке III Уговора о вансудском поравнању бр. 638/08 од 01.08.2008. године, закљученог између тужиоца и

АД „Буро Стругар“ Кула, правног претходника туженог. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка и одбијен захтев туженог да се обавезе тужилац да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 65.750,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате, а тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.200,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 25.4000,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова одговора по жалби.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију, у делу одлуке о трошковима (став три првостепене пресуде), с позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

У конкретном случају о трошковима поступка одлучено је уз примену одредаба закона који регулишу право странке на накнаду трошкова поступка и њихову висину. Имајући ово у виду, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија није дозвољена ни као редовна ревизија.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ставом 2. истог члана Закона, прописано је да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, а према ставу 6. исте одредбе у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе закона о ревизији против пресуде.

Одредбом члана 28. ЗПП прописано је да кад је за утврђивање стварне надлежности, састава суда, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.). Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

У конкретном случају, ревизијом тужиоца побија се одлука о трошковима парничног поступка. Трошкови поступка представљају акцесорно потраживање, па се према члану 28. ЗПП не узимају у обзир приликом оцене права на изјављивање

ревизије у ситуацији када не чине главни захтев. У том смислу, ни ревизија против одлуке о трошковима поступка не може се изјавити на основу члана 404. ЗПП, али ни по члану 403. став 2. тачка 2) ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић